

Η κυβέρνηση του τρίτου μνημονίου, πανηγυρίζοντας την λεγόμενη “μεταμνημονιακή περίοδο”, προχώρησε σε έναν ανασχηματισμό κυριολεκτικά για τα πανηγύρια.

Σημαιοφόρος της ανασχηματισμένης κυβέρνησης είναι μια γραφική περσόνα της καραμπινάτης Δεξιάς και σήμα κατατεθέν αστέρες από το “όλον ΠΑΣΟΚ”, συνεργάτριες και συνεργάτες του Τζοχατζόπουλου, του Σημίτη, του Γιωργάκη Παπανδρέου και του Λοβέρδου.

Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ προβαίνει σε “αμφίπλευρη διεύρυνση” – που είναι πάντα μονόπλευρα δεξιόστροφη. Ακόμα και τον καιρό της ανόδου του προς την κυβερνητική εξουσία, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ “σέρφαρε” πάνω στο παλιρροϊκό κύμα των λαϊκών κινητοποιήσεων κατά της μνημονιακής βαρβαρότητας, η ηγεσία του φρόντιζε πάντα να δίνει εγγυήσεις στην άρχουσα τάξη και την ίδια την τρόικα για “σεβασμό σε συμφωνίες” και “συνέχεια του κράτους” του κεφαλαίου, προωθώντας στην καρέκλα του Προέδρου τον καραμανλικό Παυλόπουλο και συγκροτώντας αρραγή συμμαχία με τους ψεκασμένους ΑΝΕΛ του ακροδεξιού Καμμένου, φίλου των εφοπλιστών, των δεσποτάδων και της Ουάσιγκτον. Τότε, έλπιζε ότι θα μπορούσε έτσι, να έχει και την πίτα των πλουσίων σωστή και τον πεινασμένο σκύλο χορτάτο, να βρει, δηλαδή, με παζάρια ένα συμβιβασμό με την τρόικα διατηρώντας συνάμα επιρροή στην λαϊκή βάση που στις προσδοκίες της για μια ανάσα στηρίχτηκε για να αναρριχηθεί.

Το αποτέλεσμα της συριζαϊκής “στρατηγικής” γνωστό και τρισάθλιο. Την στιγμή που η “κυβερνώσα αριστερά” ύψωνε την σημαία της ταξικής συνεργασίας και της ταξικής ειρήνης μέσω διαπραγματεύσεων, η τρόικα της ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου είχε εξαπολύσει τον αδιαπραγμάτευτο ταξικό πόλεμο για να γονατίσει όχι τον Τσίπρα αλλά έναν ολόκληρο αντιστεκόμενο λαό.

Σήμερα, σε αλλαγμένες συνθήκες, μετά την οδυνηρή διάψευση των λαϊκών προσδοκιών και την προσωρινή άμπωτη των κοινωνικών αγώνων, πατώντας πάνω στην “λογική του μικρότερου κακού” και των πολύ χαμηλότερων προσδοκιών για κάποια έστω μικρή βελτίωση της επιβίωσης, μέσα στα κοινωνικά ερείπια της 8χρονης τροϊκανής λαίλαπας και στην μόνιμη ζούγκλα της μη μόνιμης “μαύρης εργασίας”-λάστιχο, ο ενσωματωμένος και φθαρμένος ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να επιβιώσει πολιτικά με την ακόμα πιο ακραία διεύρυνση της ίδιας πολιτικής της ταξικής συνεργασίας με πατενταρισμένους δεξιούς και πασόκους. Από την μια ανοίγεται προς τα δεξιότερα, από την άλλη υπόσχεται “μέτρα ανακούφισης” στον καθημαγμένο λαό. Το αντιδραστικό πολιτικό στίγμα, όμως, του ανασχηματισμού προμηνύει τα όρια των νέων, “προοδευτικών”, υποσχέσεων, σε συνθήκες μάλιστα επιδεινούμενης καπιταλιστικής κρίσης.

Ο τωρινός ανασχηματισμός είναι το εναρκτήριο λάκτισμα στην προεκλογική εκστρατεία που άτυπα ξεκίνησε. Το παρδαλόχρωμο μαυρογαλαζοπρασινορόζ μάζεμα γίνεται πρότυπο για ανάλογα συνοικέσια και γάμους στις λίστες των περιφερειακών, δημοτικών, εθνικών και ευρωπαϊκών εκλογών του 2019.

Μαζεύοντας από παντού, “ας είναι και ρώγες”, μέσα από το γκρεμισμένο πια αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης, ο ΣΥΡΙΖΑ φιλοδοξεί να παρουσιάσει ότι συγκροτείται πια ένας “νέος διπολισμός”, σαν το τάχα νέο πολιτικό σύστημα εναλλαγής στην εξουσία στην “μεταμνημονιακή περίοδο”. Ο ένας πόλος θα είναι ο “προοδευτικός” με ραχοκοκκαλιά τον ΣΥΡΙΖΑ κι ο άλλος ο αντιδραστικός με άξονα την ΝΔ.

Το πρόβλημα και για τους μεν και για τους δε που δεν το ομολογούν είναι ότι και οι δυο ούτε ζητούν, ούτε

θέλουν, ούτε μπορούν να ανοίξουν μια διέξοδο από την καταστροφική καπιταλιστική κρίση και συνεπώς είναι εντελώς ανίκανοι να σταθεροποιήσουν “αυτοδύναμα” ή “διπολικά” την κλυδωνιζόμενη πολιτική εξουσία του κεφαλαίου. Η τυπική “έξοδος από τα μνημόνια” είναι είσοδος σε μια νέα φάση της καπιταλιστικής χρεοκοπίας, καθώς οι “αγορές” βρίσκονται σε νέες τρικυμίες και η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει μπει σε νέο στάδιο (βλέπε διεθνή εμπορικό πόλεμο, μέτρα Τραμπ, Τουρκία, Αργεντινή κ.ά).

Καθώς η καθεστωτική κρίση συνεχίζεται, εμφανίζεται ένας διαρκώς μεταβαλλόμενος, εφήμερος συσχετισμός ανάμεσα σε έναν ΣΥΡΙΖΑ που έχει φθαρεί πολιτικά και ηθικά αλλά συνεχίζει να συσπειρώνει δυνάμεις στη βάση χαμηλότερων προσδοκιών και του “μικρότερου κακού” και σε μια νεοφιλελεύθερη και κατασταλτική ΝΔ που η σχετική δημοσκοπική της άνοδος δεν της εξασφαλίζει “αυτοδυναμία” ούτε αξιοπιστία αλλά αντίθετα σπέρνει φόβους σε ένα μεγάλο, αναποφάσιστο τμήμα λαού. Οι δύο αντίπαλοι στηρίζονται ο ένας στον άλλο. Δεν υπάρχει καλύτερο δώρο και στήριγμα στον Τσίπρα από τον θλιβερό... “Κούλη”, όπως και δεν υπάρχει καλύτερος ψηφοσυλλέκτης της ΝΔ από τον Τσίπρα και την κυβέρνησή του.

Από την άλλη, η κοινωνική πόλωση εντείνει την πολιτική πόλωση καθώς πλησιάζουν οι εκλογές, αποσαθρώνοντας τα μικρότερα, ενδιάμεσα, εφήμερα και φαιδρά σχήματα, τα Ποτάμια, τους Λεβέντηδες, τους ANEL ή και το ΚΙΝΑΛ της Φώφης και στερώνοντας, μετεκλογικά, συμμαχικά ερείσματα από τους “μεγάλους”. Το εγχείρημα “διπολισμός” υπονομεύεται πριν καν αποκρυσταλλωθεί από την ίδια την συστημική κρίση.

Ένα συνειδητό τμήμα στον σκληρό πυρήνα της άρχουσας τάξης καλλιεργεί την ιδέα ότι η πολιτική-ηθική χρεοκοπία του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ προσφέρει μια ιστορική ευκαιρία “για να ξεμπερδέψει μια για πάντα με την Αριστερά και τις ελαττωματικές ιδέες της” – **με κάθε Αριστερά**, όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ, με κάθε πολιτική εκπροσώπηση του εργατικού κινήματος, από την πιο δεξιόστροφη, συμβιβασμένη και ρεφορμιστική έως την πιο ανατρεπτική, επαναστατική, κομμουνιστική.

Αυτό το κομμάτι της κεφαλαιοκρατίας κι όχι απλώς μια “κακή” πτέρυγα της ΝΔ εκφράζει ο τσεκουροφόρος Βορίδης, οι τσιρίδες του Αδ-όνειδος και το σύνθημα “Ποτέ πια Αριστερά” – με την πλήρη αρωγή του παρακράτους, του κράτους και των φονιάδων της χιτλερικής “Χρυσουγής”. Είναι ανοησία να πιστέψει κανείς την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ότι θα πολεμηθεί η απειλή της Ακροδεξιάς και των φασιστών με την Παπακώστα που ονόμαζε κατσαρίδες τους πρόσφυγες ή με τον Δένδια και τον Κωστάκη Καραμανλή.

Η ακροδεξιά στροφή δεν είναι περιθωριακό φαινόμενο ούτε στην Ελλάδα ούτε στην Ευρώπη ούτε στην Αμερική του Τραμπ. Είναι, μαζί με την παγίδα της ταξικής συνεργασίας, τον εθνικισμό και τον πόλεμο, αντεπαναστατικό όπλο και ανάγκη μια παρακμασμένης άρχουσας τάξης που κινδυνεύει καθώς το χρεοκοπημένο σύστημά της βουλιάζει διεθνώς σε μια οικονομική άβυσσο. Κι είναι πολιτική τύφλα να μην βλέπει τον κίνδυνο δρώντας ανάλογα η γραφειοκρατική ηγεσία του ΚΚΕ κι ένα μεγάλο τμήμα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της αναρχίας.

Επαναλαμβάνουμε: η απειλή δεν αφορά μόνο την “κυβερνώσα Αριστερά” που της άνοιξε τον δρόμο. Αφορά όλη την Αριστερά, όλο το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του, όλο τον καταπιεσμένο λαό.

Στον ταξικό πόλεμο μέσα στην χώρα και τις πολεμικές κινήσεις του ιμπεριαλισμού στην περιοχή δεν πρέπει και δεν μπορεί να αντιπαραθέσουμε το “υπερκομματικό”, υπερταξικό κάλεσμα ταξικής ειρήνης και σύμπραξης με τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ, όπως κάνουν οι ανασχηματισθέντες κυβερνώντες.

Το ενωτικό κάλεσμα μάχης του ΕΕΚ στις ταξικές δυνάμεις κι οργανώσεις των εργατών και των καταπιεσμένων είναι σαφές κι απερίφραστο:

Να κηρύξουμε πόλεμο στον πόλεμο του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών και όσων τους υπηρετούν!

Να οργανώσουμε την αντεπίθεση της εργατικής τάξης και του φτωχού λαού για να πάρουμε ξανά πίσω την ζωή που μας κλέψανε και συνεχίζουν να μας κλέβουν!

Η διέξοδος από την κρίση δεν θα έρθει μέσα από εκλογικά παζάρια και υποσχέσεις που την επομένη θα ποδοπατηθούν αλλά με την Έξοδο του λαού από το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα που απειλεί να μας θάψει στα ερείπιά του και την αναδιοργάνωση της κοινωνίας σε γνήσια σοσιαλιστικές βάσεις.

Η διέξοδος ή θα είναι επαναστατική και διεθνιστική ή δεν θα υπάρξει.

Η ΚΕ του ΕΕΚ

2 Σεπτεμβρίου 2018